

Arrest

nr. 162 449 van 19 februari 2016
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 16 mei 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker van 14 april 2015.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 november 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 december 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. JACOBS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS loco advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden bestuurshandeling betreft de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 april 2015 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Deze luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN – ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te heten (1),

(...)

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 02/04/2015 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen (1)

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen."

2. Over de ontvankelijkheid

Verweerder werpt in zijn nota met opmerkingen de exceptie van onontvankelijkheid op wegens gebrek aan belang bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Hij stelt dat hij, ingevolge artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), *in casu* verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen en dus niet meer over een discretionaire bevoegdheid beschikt. Hij zet uiteen dat de staatssecretaris gelet op voormelde wetsbepaling, bij een eventuele vernietiging van deze beslissing, niet anders vermag dan opnieuw over te gaan tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De Raad stelt vast dat naar luid van artikel 7 van de vreemdelingenwet, de staatssecretaris of zijn gemachtigde een bevel mag of moet geven, "onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". Reeds op grond hiervan alleen, dient te worden vastgesteld dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde, alvorens het bevel te geven, zich dient te vergewissen van het feit of er geen verdragsbepalingen zijn die de afgifte van een bevel verhinderen. Zo mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM, *cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het EVRM en het Handvest primeren immers op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderhavige vordering de gegrondheid te onderzoeken van het middel dat gestoeld wordt op een schending van die hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest vereisen immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, *Jabari/Turkije*, § 48; EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (*cf.* RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

Het onregelmatig karakter van het verblijf voldoet op zich dus niet om de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, te rechtvaardigen zonder dat andere elementen, in het bijzonder elementen verbonden met fundamentele rechten verbonden aan de artikelen 3 en 8 van het EVRM zoals onder meer weerspiegeld in de artikelen 74/13 en 74/17 van de vreemdelingenwet, evenzeer in rekening worden genomen. De gemachtigde is in deze materie dus niet verstoken van enige appreciatiebevoegdheid. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet stelt immers dat bij het nemen van de

verwijderingsmaatregel rekening moet worden gehouden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokkene. Artikel 74/17 van de vreemdelingenwet vermeldt elementen inzake non-refoulement waarmee eveneens rekening moet worden gehouden vooraleer over te gaan tot een verwijderingsmaatregel.

Verzoeker voert een schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM en van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 47 van het Handvest en van de artikelen 23 en 39 van de Procedurerichtlijn. Een onderzoek ten gronde van dit middel dringt zich op. Verweerder kan niet vooruitlopen op dit onderzoek door de Raad.

Voor zover de verwerende partij naar het hangende beroep verwijst inzake de weigeringsbeslissing van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wordt vastgesteld dat de Raad deze beslissing inmiddels bevestigde met arrest nr. X van 27 oktober 2015.

De exceptie van onontvankelijkheid wordt derhalve verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3, 8 en 13 van het EVRM, van artikel 47 van het Handvest, van de artikelen 23 en 39 van de Richtlijn 2005/85/EG van de Raad van 1 december 2005 betreffende minimumnormen voor de procedures in de lidstaten voor de toekenning of intrekking van de vluchtelingenstatus (hierna: Procedurerichtlijn), van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2, 7, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van het principe van een goede rechtsbedeling waaronder de zorgvuldigheidsplicht, van het redelijkheidsbeginsel en van het evenredigheidsbeginsel.

3.2. Wat de ingeroepen schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298). De Raad merkt op dat verzoeker de bestreden beslissing inhoudelijk bekritiseert. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

3.3. Wat de schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet en artikel 2 van de vreemdelingenwet betreft en de artikelen 23 en 39 van de Procedurerichtlijn, dient erop te worden gewezen dat de verzoekers in het geheel nalaten deze schending uiteen te zetten zodat deze onderdelen van het middel conform artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet onontvankelijk is. Volgens voormelde bepaling uit de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en de middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden verstaan de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

3.4. Wat de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM betreft, moet de verzoekende partij aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moet deze beweringen staven met een begin van bewijs. Ze moet concrete, op haar persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich evenmin. In casu geeft de verzoekende partij aan dat er een beroep hangende is bij de Raad van State tegen de verwerping van het beroep dat werd ingediend tegen de beslissing inzake de weigering van de

vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en dat de uitvoering van de bestreden beslissing het beroep elk nuttig effect ontnemt. Tot slot geeft de verzoekende partij aan dat een terugkeer een burgerlijke dood zou betekenen voor haar nu zij de bescherming van de autoriteiten in het land van herkomst niet kan inroepen en de Raad zich nog niet definitief heeft uitgesproken over haar tweede asielaanvraag.

De Raad wijst er vooreerst op dat hij zich reeds over de asielmotieven van de verzoekende partij heeft uitgesproken en bij arrest van 27 oktober 2015 met nummer 155 495 de beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus heeft bevestigd. Verder blijkt uit de gegevens waarover de Raad beschikt niet dat de verzoekende partij een beroep heeft ingediend bij de Raad van State tegen voormeld arrest van 27 oktober 2015.

De verzoekende partij diende inmiddels een tweede asielaanvraag in. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam reeds een beslissing tot niet in overwegingname van deze tweede asielaanvraag. Het beroep dat de verzoekende partij bij de Raad indiende werd op 11 februari 2015 bij arrest nr. X verworpen.

De Raad stelt daarnaast vast dat de verzoekende partij nalaat *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze artikel 3 van het EVRM in haar geval geschonden is. Het opwerpen van een eenvoudige vrees volstaat niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. De verzoekende partij brengt geen enkel concreet element aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat er in haar hoofde een schending van artikel 3 van het EVRM is.

Voorts wijst de Raad erop dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten geen gedwongen uitvoering van een verwijderingsbeslissing impliceert en de verzoekende partij evenmin verplicht om terug te keren naar haar land van herkomst. De bestreden beslissing gebiedt de verzoekende partij enkel om het Belgische grondgebied en het grondgebied van de Staten die het Schengenacquis ten volle toepassen te verlaten, tenzij zij over de nodige toegangs- en verblijfsdocumenten beschikken voor één van die landen. Bovendien schorst artikel 39/70 van de vreemdelingenwet de gedwongen uitvoering van de weigeringsbeslissingen van de commissaris-generaal, maar verhindert niet dat een bevel om het grondgebied te verlaten met toepassing van artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen uitgereikt wordt.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

3.5. Daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij slechts op zeer summiere wijze artikel 8 van het EVRM bespreekt en dat er in hoofde van alle aangehaalde gezinsleden een bevel om het grondgebied werd genomen waardoor de gezinsband niet is verbroken, wijst de Raad er verder op dat gezien het een eerste toegang van de verzoekende partijen betreft, volgens het EHRM in dit geval onderzocht moet worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleden te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij verwijst naar de beslissing die in hoofde van zijn moeder werd genomen, die niet meer over een Macedonische verblijfstitel beschikt en wiens verblijf in Macedonië geenszins zeker is - maar dat hij geenszins aantoont dat het onmogelijk zou zijn het gezinsleven samen met haar in de toekomst elders verder te zetten.

Waar verzoekende partij er evenwel op wijst dat in geval van uitwijzing het ganse gezin zal worden uitgewezen naar Macedonië met uitzondering van zijn moeder omdat zij thans over geen verblijfstitel in Macedonië beschikt, wijst de Raad erop dat het gehele gezin thans illegaal op het grondgebied verblijft. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt voorts dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in zijn beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 2 april 2015 in hoofde van zijn moeder het volgende oordeelde:

“Voor wat Macedonië betreft - het land van uw gewoonlijk verblijf sinds uw huwelijk met Rahman - stelde u vooreerst dat u het recht op de Macedonische nationaliteit op basis van uw huwelijk met een

Macedonisch staatsburger ontzegd werd. Ook hier dient vastgesteld te worden dat u niet kon overtuigen. Ter zake dient primo te worden vastgesteld dat de nationaliteitswetgeving alsook de regeling van de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en het afleveren van documenten behoort tot de soevereine bevoegdheid van de verschillende nationale staten. Het louter feit de nationaliteit of documenten van een welbepaald land niet te kunnen verkrijgen volstaat niet om te besluiten tot een vervolging in de zin van de Geneefse Conventie. U zou talloze aanvragen hebben ingediend, maar zou nooit enig antwoord ontvangen hebben. U en uw echtgenoot legden hier geen enkel (begin van) bewijs van neer terwijl jullie hier nochtans uitdrukkelijk naar gevraagd werd. Bovendien liet u zich bijstaan door een advocaat die gespecialiseerd was in de materie en werkt uw neef op de dienst staatlozen van de politie waar hij zich bezig houdt met naturalisatieaanvragen. Aldus is het hoogst opmerkelijk dat u er niet in slaagde hiervan enig (begin van) bewijs neer te leggen. U diende overigens de volledige naam van uw advocaat in Macedonië schuldig te blijven. U vermoedde dat zijn voornaam Marian was, maar kon geen verdere details verstrekken (CGVS, blz. 4). Bovendien blijkt uit informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal dat u op basis van uw huwelijk met een Macedonisch staatsburger wel degelijk in aanmerking komt voor het verkrijgen van een tijdelijke of permanente verblijfsvergunning enerzijds of het Macedonisch staatsburgerschap anderzijds, mits het voldoen aan de wettelijk daartoe specifiek opgelegde voorwaarden. Gelet op het feit dat u niet het minste bewijs neerlegt van uw beweerde verwoede aanvragen toont u dan ook geenszins aan dat niet verkrijgen van een permanente verblijfsvergunning of van het Macedonisch staatsburger te wijten zou zijn aan een discriminatoir handelen van de Macedonische autoriteiten dat gelijkgesteld kan worden met vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of met het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Daarnaast hebt u nog steeds niet uw oud Servisch paspoort voorgelegd, hoewel uw echtgenoot hier uitdrukkelijk naar gevraagd werd en hiervoor een termijn van tien dagen kreeg vanaf zijn gehoor op het Commissariaat-generaal op 21 januari 2015. Als dusdanig laat u het Commissariaat-generaal niet toe om een zicht te krijgen van uw reisbewegingen in de afgelopen jaren. Uw verklaringen dat u een bevel kreeg om Macedonië te verlaten en een inreisverbod worden overigens geenszins ondersteund door uw documenten (CGVS, blz. 4, 9). Het document van het Macedonische Ministerie van Binnenlandse Zaken d.d. 13 november 2014 toont immers enkel en alleen aan dat u een verblijf van 13 november 2014 tot 13 december 2014 werd toegestaan in afwachting van een beslissing over de verlenging van uw tijdelijk verblijf (document 5). Met betrekking tot uw uitspraak dat u geen recht heeft op gezondheidszorg in Macedonië moet worden opgemerkt dat u als Servisch staatsburger recht heeft op gezondheidszorg in Servië (CGVS, blz. 17). Voorts is het zich als vreemdeling kunnen beroepen op de gezondheidszorg in Macedonië verbonden aan uw verblijfstatuut aldaar, een gegeven waar u het Commissariaat-generaal, zoals hierboven gesteld, geen concreet inzicht in geeft. Hierbij moet opgemerkt worden dat het hebben van een gezondheidsverzekering een voorwaarde is voor het verkrijgen van een (tijdelijke of permanente) verblijfsvergunning in Macedonië en voor het zich aldaar kunnen beroepen op de gezondheidszorg. Volgens informatie in het bezit van het Commissariaat-generaal hebben etnische Albanezen overigens dezelfde rechten in hun toegang tot de gezondheidszorg als de Slavische Macedoniërs. Er werd geen informatie teruggevonden over discriminatie van etnische Albanezen in hun toegang tot de gezondheidszorg in Macedonië.”

De Raad verwijst dienaangaande ook naar zijn arrest nr. 155 495 van 27 oktober 2015 waarbij de voormelde weigeringsbeslissing werd bevestigd en met betrekking tot verzoekers moeder werd gesteld:

“Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal verzoekers de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd, omdat eerste verzoekster geen vrees voor vervolging aannemelijk maakt ten aanzien van Servië, eerste verzoekster niet kan overtuigen dat het Macedonisch staatsburgerschap haar wordt ontzegd zij recht heeft op gezondheidszorg in Servië, haar verklaringen over de detentie van haar zoon L. in 2013 niet overeenkomen met die van haar echtgenoot (tweede verzoeker), geen geloof kan gehecht worden aan de verklaringen van haar kinderen L. en L. (derde en vierde verzoeker) aangaande hun directe vluchtaanleiding uit Macedonië, en haar verklaringen over haar zoon L. aangaande de handelwijze van de Macedonische autoriteiten moeilijk in overeenstemming te brengen zijn met de beschikbare informatie. De Raad stelt vast dat verzoekers in voorliggend verzoekschrift er niet in slagen om de pertinente motieven van de bestreden beslissingen, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongelooftwaardigheid van hun vlucht motieven, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoekers toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijven. Zij komen immers in wezen niet verder dan het op algemene wijze poneren van een vrees voor vervolging dan wel een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid of een reëel risico op het lijden van ernstige schade en het volharden in hun

ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoekers dan ook allerminst vermogen de motieven van de bestreden beslissingen te ontkrachten.

(...) Waar wordt gesteld dat eerste verzoekster over geen enkel recht beschikt in Macedonië komen zij niet verder dan blote beweringen die de motivering dienaangaande niet ontkrachten. (...)”.

De Raad benadrukt nog dat de belangrijkste overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een tijd waarin de betrokken personen zich ervan bewust waren dat hun verblijfsstatus zo was dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair was, *quod in casu*. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Nuñez v. Noorwegen*, par. 70). Met zijn betoog toont de verzoekende partij, die zich er van in het begin van bewust was dat zij hun gezinsleven opbouwden tijdens precair verblijf, geenszins aan dat er *in casu* sprake is van uitzonderlijke omstandigheden die wijzen op een schending van artikel 8 van het EVRM. Verzoekende partij toont niet aan dat er onoverkomelijke hinderpalen zijn die haar verhinderen de rest van zijn familie te vergezellen.

Uit niets blijkt voorts dat de verzoekende partij haar privéleven niet zou kunnen verderzetten in Macedonië of elders. In deze omstandigheden kan niet worden besloten dat wanneer het privéleven dat verzoekende partij in België heeft opgebouwd wordt afgewogen tegen het belang van de overheid dat gediend is met een rigoureuze toepassing van de verblijfswetgeving ter bescherming van de openbare orde er kan worden besloten dat de bestreden beslissing een disproportionele inmenging uitmaakt in zijn privéleven (cf. EHRM 8 april 2008, nr. 21878/06, *Nnyanzi/Verenigd Koninkrijk*).

Verzoekende partij toont met zijn uiteenzetting dan ook geen schending aan van artikel 8 van het EVRM.

3.6. Daarnaast moet worden gesteld dat niet blijkt dat verzoekende partij gezondheidsproblemen zou hebben, die haar zouden verhinderen om terug te keren naar het land van herkomst en waarmee verweerder onterecht geen rekening zou hebben gehouden. Er blijkt ook niet dat de verzoekende partij een kind heeft die “Muslim” zou heten, in België geboren zou zijn en een belangrijke congenitale misvorming zou hebben.

Er blijkt derhalve niet dat verweerder enig dienstig gegeven buiten beschouwing zou hebben gelaten bij het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Daar er enkel een schending van artikel 13 van het EVRM kan aangenomen worden, indien er eveneens een verdedigbare grief op grond van een andere verdragsbepaling wordt aannemelijk gemaakt, kan evenmin de schending van artikel 13 van het EVRM worden aangenomen.

3.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). De verzoekende partij voert geen andere argumenten aan dan deze die hoger werden besproken zodat haar grief samenvalt met het voorgaande. Dit onderdeel is ongegrond.

3.8. Betreffende de schending van redelijkheidsbeginsel wijst de Raad de verzoekende partij erop dat de keuze die een bestuur maakt slechts het redelijkheidsbeginsel schendt wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Gelet op de bovenvermelde bespreking van de verschillende onderdelen van het middel, dient te worden besloten dat de verzoekende partij geenszins aantoonde dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van het redelijkheidsbeginsel.

3.9. Het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel wordt geschonden wanneer de door de overheid gemaakte keuze een kennelijke wanverhouding tussen het algemeen belang en het particuliere belang

tot gevolg heeft (M. BOES, "Het redelijkheidsbeginsel", in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 184). De verzoekende partij toont met haar uiteenzetting een dergelijke kennelijke wanverhouding echter niet aan. Een schending van het evenredigheids- of van het proportionaliteitsbeginsel wordt niet aangetoond.

De aangevoerde middelen zijn, zo al ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF